

— Είνε ἀγδές!

Εἰς τὸ manchon της κατεξέσχιπε τὰ χειρόκτια της ἀλλὰ ἐπανέλαβε μὲν ὅφος ἡσυχον:

— 'Ακόμη μιαν φοράν ἀπατᾶσθε. Ο βαρώνος είναι εἰς ἀκόλαστος, ἐν τρυπημένο κοφφίνι. Λαμβάνει ἐκ τοῦ βαλαντίου μου, ὅπως ἐκ τοῦ ἴδιου του, διότι πιστεύει εἰς τὰ φευδὴ μου, διότι είναι πεπεισμένος ὅτι αἱ αἰφνίδιαι ἔκειναι πληρώσεις τοῦ βαλαντίου μου, ὅταν τοῦτο ἦνε καθ' ὁλοκληρίαν κενόν, προέρχονται ἐκ τοῦ ἐν τῷ χρηματιστηρίου παιγνιδίου μου. 'Εκεὶ ἐγνώριζε τὴν πηγὴν τῶν χρημάτων αὐτῶν, ἥθελε μὲν φονεύσει.

'Ο πολιτικὸς ἀνὴρ ἐγέλασε μὲν ὑθριστικὸν τρόπον, ἐπειτα μὲν κουρασμένην χειρονομίαν ἔσυρε τὸ χρηματοφυλάκιον του, καὶ ἥρωτησε:

— Εἴπουεν 800 λουδοβίκια;

Αὕτη δὲν ἀπεκρίθη προσβληθεῖσα. Ἐν τούτοις οἱ ὄφθαλμοι της ἡμικεκλεισμένοι ἡκολούθησαν τὰ τραπεζογραμμάτια, τὰ δόποια δὲ 'Εδουαρδος ἐμέτρα.

Οὗτος τὰ ἔκαμεν ἐν δέμῳ καὶ κλίνων τὰ ἔχωσεν εἰς τὸ manchon.

— 'Ιδού.

'Ο τόνος τῆς φωνῆς του καὶ ἡ κίνησις τῆς χειρός του ἔλεγον: καλὴν νύκτα σας.

Αὕτη ἀπέσυρεν ἀποτόμως τὰς χειράς της, ὡς ἐὰν δὲν ἥθελε νὰ δεχθῇ τὰ χρήματα. ἀλλ' αἰφνίδιας ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ 'Εδουαρδος, ἐστήριζεν ἐπ' αὐτοῦ τὸν πλούσιον λαιμόν της καὶ τὸν ἐσφιγκεν.

— Δὲν μὲν ἀγαπᾶς πλέον, εἶπε μετὰ χαμηλῆς φωνῆς

Τότε ἔπαιξεν αὔτη τὴν κωμωδίαν της ὡς ἐρωμένη. Δὲν ἥθελε νὰ ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τοῦ τραπεζίτου της τούτου, ὅστις ἐκάλυψε μὲν χρυσὸν τὸ σῶμα τῆς ἀγαπώσης αὐτὸν λεκίνης. Αὕτη ἐγνώριζε πῶς νὰ παροξύνῃ τὸν πεπωρωμένον τοῦτον ἔνθρωπον, πῶς νὰ δίδῃ δίψαν εἰς αὐτὸν τὸν ποτισθέντα ἀπὸ ὅλας τὰς ἥδονάς. Τοῦτο ἦτο ἡ ισχὺς της. 'Εκν ἔχανε τὴν μαγευτικὴν οὔτως εἰπεῖν ἐπιφρόνη ταύτην ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἔχανε καθ' ὁλοκληρίαν.

"Ἐρριψε λοιπὸν κατὰ γῆς τὸν ἐκ πολυτίμου γουναρικοῦ μανδύαν της, ὅστις ἐκόστιζε

3000 σκοῦδα, καὶ ἐλευθέρα, διὰ τῶν ὠραίων της βραχιόνων ἔκαμε μίαν ἀλυσιν πέριξ τοῦ 'Εδουαρδος, σύρουσα αὐτὸν ὀλίγον ἥκτ' ὀλίγον.

Μία ὥθησις εἰς τὴν θύραν ἐνὸς δωματίου καλλωπισμοῦ, εὐρυχώρου, μὲν εὐρύχωρα κυκλοτερῆ ἀνάκλιντος, μὲν πολυτελεῖς ταπητας, μὲν κεκαλυμμένας λάμπας, καὶ ἔγειναν ἄφαντοι.

Τότε ἐν τῇ σιωπῇ ἥτις ἐγένετο, ἐν παραπέτασμα ἀπεμακρύνθη, καὶ ἡ Τύροννη Λε Μποτέρφ ἐξῆλθεν.

(Συνέχεια).

PAUL DE MUSSET

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΝΔΡΩΝ τοῦ 17ου ΑΙΩΝΟΣ

Διηγῆμα Α'.

Η ΙΠΠΟΣ ΤΟΥ ΚΡΕΚΥ.

(Μεταφραζόμενον ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

(Συνέχεια)

Τὸ ζῶον ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του ἡσύχως, ὡς νὰ ἥτο καθ' ὁλοκληρίαν ἡμέρα· ἐστρέφε διὰ τῶν ὀδῶν χωρίς νὰ διστάζῃ, καὶ ἔκαμε πλήθος περιστροφῶν.

— Πόσον χαίρω, ἔλεγεν διπότης, διότι ἔχω νὰ κάμω μὲν αὐτὸν τὸν Ροχάν, δόστις είναι πρίγκιψις ἐξ ἐνὸς μόνου γένους! Θὰ τοῦ τοῦ κάμω τρεῖς ὄπτες εἰς τὸ φόρεμά του. Τὴν πρώτην εἰς τὸ στήθος δι' ἐνὸς τοιούτου διαξηφισμοῦ...

Ο κύριος δὲ Κύζ, λησμονῶν δτο ἥτο ἐφιππος, ἔχειρονόμει ὡς μανιακός. 'Η μαύρη ίππος διῆλθεν ὑπὸ σκοτεινὸν θόλον, τὸν δόποιον διπότης ἀνεγνώρισεν ἐξαιφνῆς, ὡς μίαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως.

— "Ε! "Ε! Ποῦ πηγαίνει λοιπὸν αὐτὸ τὸ ἄλογον;

"Εμελλε νὰ σταματήσῃ καὶ νὰ ἔρω-
τησῃ περὶ τῆς ὁδοῦ τοὺς φρουρούς, ὅτε ἡ Ἰπ-
πος ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄγρους. Προτοῦ νὰ
θέσῃ τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸν χαλινόν, ὁ ἵππος
ἡκουσε τὴν πύλην κλεισμένην ὅπισθέν του,
καὶ τὸν διοικοῦντα τὴν φρουρὰν ἀξιωματικόν,
ὅστις ἔθετε μετὰ μεγάλους θυρόβου τὰς κλει-
σίσας τὴν πύλην ἀλύσεις.

— Μὰ τὸν Θεόν! εἶπεν ὁ κ. δὲ Κύζ, εἰμι
περίεργος νὰ μάθω ποῦ μέλλει νὰ μὲ ὅδη-
γησῃ τὸ κατηραμένον αὐτὸ ζῶον. "Ἄν θέλῃ
νὰ μὲ φέρῃ ἐνώπιον τοῦ διαβόλου, θὰ εὐχα-
ριστηθῶ πολὺ διὰ τοῦτο, καθ' ὅσον ἔσχον
πάντοτε ζωηρὰν ἐπιθυμίαν νὰ διαιλήσω μὲ
αὐτόν.

Καὶ ἐπανερχόμενας εἰς τὰς ἑριστικὰς αὐ-
τοῦ ιδέας, ἐπανελάμβανε κατὰ κόρον:

— "Α! πιστεύετε ὅτι δύναται τις τοιου-
τοτρόπως νὰ μοῦ ρίπτῃ κατὰ πρόσωπον τὴν
ἀναβάθραν μιᾶς ἀμάξης! Θὰ σᾶς σπάσω τὰ
πλευρὰ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀναβάθρας σας!
Θέλω, ἵνα τοῦ λοιποῦ κανεὶς νὰ μὴ τολμήσῃ
νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν ταύτην, κανεὶς πλὴν
ἔμου καὶ μόνου καὶ θὰ τὴν λέγω ἀκατα-
πάύστως, ἵνα δῆλος δέ κόσμος τρέμῃ ἀκούων
μόνον προφερομένην αὐτήν.

Η μαύρη Ἰππος ἔξηκολούθει βαδίζουσα μὲ
τὸ σύνθητες βαδισμά της, ἥτοι τριποδίζουσα.
Περιερέθη εἰς τοὺς ἄγρους, κάμνουσα κύ-
κλους δι' ἀτραπῶν, τὰς δόποιας ἐφαίνετο συ-
νειθισμένη νὰ διέρχεται συγχάκις, καὶ ἐστα-
μάτησεν ἐπὶ τέλους ἐνώπιον ἐνὸς οἰκίσκου,
τοῦ δοποίου τὸ καλὸν ἔξωτερικὸν καὶ τὴν κα-
θαριότητα τὸ ἐπικρατοῦν σκότος ἐκώλυε τὸν
ἵπποτην νὰ διακρίνῃ.

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπεν ὁ κ. δὲ Κύζ, τοῦ
δοποίου ἡ μέθη ἤρξατο δικλυομένη. Η Ἰππος
θέλει νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν! Διὰ
νὰ μὲ φέρῃ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, διήνυσε τὴν
ὅδον ταύτην; Ιδοὺ τί εἶνε παράδοξον. Εἶνε
προφανὲς ὅτι δέ Κρεκὺ ἔρχεται συγχάκις τὸ
μέρος αὐτό. Δὲν δύναται λοιπὸν νὰ ἥνε κα-
ταγώγιον ληστῶν διότι δὲν πιστεύων ὅτι οὐ-
τοὶς κατασκευάζει κιθδηλα νομίσματα. Πολὺ¹
πιθανώτερον θὰ ἔχῃ ἐρωμένην τινὰ τὴν δ-
ποίαν φυλάττει ἐν τῷ οἰκήματι τούτῳ. Τὸ

ἐπεισόδιον δύναται νὰ ἀποθῇ διατκεδαστι-
κόν. "Ἄς υπάγωμεν μέχρι τοῦ τέλους.

Η Ἰππος ἐσκάλιζε τὴν ἀμυνο διὰ τοῦ πο-
δὸς μετὰ μεγάλης ἀνυπομονησίας, ἐνῶ δὲ
πότης ἔζητε νὰ εὕρῃ τὸν κώδωνα. Τὸν εὗρεν
ἐπὶ τέλους καὶ τὸν ἐσυρεν ἡσυχώς. Φῶς ἐφώ-
τισεν ὅλα τὰ παράθυρα τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο,
καὶ εἰς γηραιός ύπηρέτης ἤνοιξε τὰς κιγ-
κλίδας.

— Δὲν σᾶς περιέμενον πλέον, κύριε κόμη.
Δὲν συνειθίζετε νὰ ἔρχεσθε μετὰ τὴν παρέ-
λευσιν τοῦ μεσονυκτίου. Ή κυρία εἶνε ἐν τῇ
κλινῇ.

Οἱ πότης, ἀφιππεύσας, εὐρίσκετο ἐν με-
γάλῃ στενοχωρίᾳ. Δὲν ἐτόλμα νὰ διαιλήσῃ,
φοβούμενος μήπως ἥθελεν ἔξαγαγει τὸν ὑπη-
ρέτην ἐκ τῆς ἀπάτης του. Κατεβίθησε τὸν
πῖλον του ἐπὶ τοῦ προσώπου του καὶ περιε-
βλήθη μὲ τὸν μανδύαν τοῦ Κρεκύ ἀλλὰ δὲν
έγνωριζεν ἀπὸ ποιὸν μέρος νὰ εἰσέλθῃ, οὔτε
ποῦ εὐρίσκετο ἡ κλίμαξ. Εύτυχῶς μία θαλα-
μηπόλος, ἐν νυκτερινῇ περιβολῇ, παρουσιά-
σθη κρατοῦσα φῶς εἰς τὴν χεῖρα, καὶ ὀδή-
γησε τὸν ἵπποτην διὰ τῶν βαθμίδων μέχρι
τοῦ δωματίου τῆς κυρίας.

— Πρέπει νὰ εἴσηπνήσωμεν τὸν Θωμᾶν;
ἡρώτησεν ἡ Δαριολέττα.

— "Οχι.

— Ο κύριος κόμης χρειάζεται τίποτε;

— Τίποτε.

— Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὸν μανδύαν
εσάς;

— "Αφησέ με, πήγαινε,

Ο κύριος δὲ Κύζ εἰσῆλθεν εἰς δωμάτιον
τοῦ ὑπνου, καὶ ἐκλεισεν ἀποτόμως τὴν θύραν
κατὰ πρόσωπον τῆς θαλαμηπόλου.

— Εἰσθε πολὺ ἀξιαγάπητος διότι ἔρχε-
σθε τὴν ἐσπέραν ταύτην, προσφιλέστατέ μοι
κύριε, εἶπε μία λίσα γλυκεῖα φωνή. Εἰς ποίαν
εὐτυχῆ σύμπτωσιν ὄφείλω τὴν ἐπισκεψίαν σας,
ἐν νυκτὶ ἀφιερωμένη εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ
τὴν αὐλὴν τῆς βασιλίσσης;

— Αντὶ νὰ ἀπαντήσῃ, δὲ οἱ πότης ἥρπασεν
ἐν φῶς καὶ ἔνα κωδωνίσκον, τὰ δόποια ἔκειν-
το ἐπὶ ἐνὸς μονόποδος τραπέζιου πλησίον
τῆς κλίνης ευρισκομένου, καὶ τὰ ἔφερεν ἐπὶ

τῆς ἐστίας. Ἡ κυρία, ἀπομακρύνασα ὄλιγον τὰ κλινοπαραπετάσματα, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως ὅτι δὲν ἦτο δέν Κρεκύ. Ἐχρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὰς χειράς της, χωρίς νὰ προφθάσῃ ἡ ἵπποτης νὰ τὸ ἕδη.

— "Ω Θεέ μου! ἀνέκραξε μετὰ τόνου μεγίστης φρίκης, ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἔνθρωπος;

— Μὴ ταράττεσθε, χυρία, εἰψαι ὁ ἵππος της δὲ Κύζ καὶ οὐγὶ κακοποιός της.

— "Ω σύρχεν! ἐπροδόθην! ἔχαθην! Βοήθεια! Μὴ μὲ πλησιάζετε!

— Σκέφθητε δι' ὅ, τι μέλλετε νὰ πράξετε,
εἰπεν δὲ ιππότης· ὅλοι οἱ Παρίσιοι θὰ γνωρί-
ζωσιν αὐτούς τὰ συμβάντα. Δὲν μὲ ἀναγνω-
ρίζετε; Εἶμαι δὲ Κύζ, σᾶς ἐπαναλαμ-
βάω· δὲν θέλω νὰ σᾶς κάψω κακόν. 'Αφή-
σατέ με νὰ σᾶς διηγηθῶ ἔνεκα ποιών ἐκπλη-
κτικῶν περιστάσεων εὐρίσκουμαι ἐνταῦθι, εἰς
τὴν θέσιν τοῦ Κρεκού.

· Ή κυρία ἐνεβύθισε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς
εἰς τὰ σκεπάσματα.

— Δέν θὰ σᾶς παρατηρήσω ποσῶς, ἐὰν
τὸ ἀπαιτήτε, ἔγκολούθησε λέγων δὲ ιππότης.
Ἡσυχάσατε, σᾶς παρακαλῶ. θὰ ἴδετε ὅτι
ἔχετε νὰ κάμετε μὲν εὐγενῆ ἄνδρα.

Ο κ. δὲ Κύζ διηγήθη πᾶν ὅτι τοῦ συνέβη πρὸ ὀλίγου.

— Μόνη ἡ περιέργεια, ἔξηκολούθησε, μὲ
ώδηγησε μέχρι τοῦ θαλάμου τούτου. "Ἡδη
συγκατατίθεμαι ν' ἀποσυρθῶ, ἐὰν τὸ ἀπαι-
τήτε· ἀλλὰ νομίζω ὅτι θὰ εἰσθε ἀρκετὰ εὐ-
σπλαγχνος ὁστε νὰ μὲ κρατήσετε μέχρις ὅ-
του ἔξημερώσει, διότι νὰ μὲ κόψουν ἐπὶ τοῦ
τροχοῦ ἐάν γνωρίζω εἰς ποιὸν μέρος εὐρισκο-
μαι, καὶ ἡ νῦξ εἶνε τόσον διαβολικῶς μαύρη,
παγετώδης καὶ βροχερά.

"Ἐκκλα, κ. ἵπποτα, εἰπεν ἡ κυρία, Θὰ
διατάξω νὰ σᾶς δώσουν ἔνα θάλαμον και
μιαν κλίνην. Θὰ φύγετε αὔριον τὴν πρωίαν,
και θὰ ὑπάγετε νὲ εἴπητε εἰς τὸν κόμητα δὲ
Κρεκù ἐκεῖνο τὸ δποῖον συνέθη. 'Αλλ' ὅχι,
θὰ μάθετε ἀπερχόμενος εἰς ποῖον μέρος ηλ-
θετε. Θὰ ἀναγνωρίσετε τὴν οἰκίαν. Θὰ μάθε-
τε τὸ ὄνουμά μου. Θὰ τὸ εἴπητε πανταχοῦ.
"Ω! τί θὰ γείνω, Θέέ μου!

— "Ε! ήσυχάσατε. Σας υπόσχομαι ότι

Θὰ φύγω ὅπως ἡλθον, χωρίς νὰ παρατηρήσω τίποτε, ἐπὶ τοῦ ἴδιου παραδόξου ἵππου. Τὴν ἀληθείαν θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, κυρία.

— Μὴ ζητήσετε λοιπόν νὰ μὲ ἴδετε, κύριε· ὀρκίσθητε ὅτι δὲν θὰ ποθῇτε εἰς κακὸν διέλθηντα ἵνα μὲ γνωρίσετε.

— Θὰ ὄρκισθῶ πᾶν ὅ, τι θέλετε. Μὴ βα-
σανίζεσθε τοιουτοτρόπως, σᾶς παρακαλῶ.

— Ἀνοίξατε αὐτὸ τὸ συρτάριον, κύριε, καὶ δῶσατέ μοι ἐν προσωπεῖον, τὸ ὄποιον θὰ εὑρητε ἐν αὐτῷ.

Ο Ιππότης ύπαρχουσεν εύσυνειδότως. "Ε-
θεσε τὸ προσωπεῖον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους
του, καὶ τὸ ἔτεινε μακρόθεν εἰς τὴν κυριαν-
άλλλ ἔσχε τὸν καὶ ἤρν νὰ διεκρίνῃ Βραχίονα
ἄξιοθαύμαστον, μεγάλους ὄφθαλμούς πλή-
ρεις ἐκφράσεως, καὶ κατατομὴν τοσοῦτον
σπανίας καὶ λονῆς, ὥστε ἡσθάνθη μεταρέ-
λειαν, διότι ὑπεσχέθη νὰ φανῇ τόσον γεν-
ναιόφρεων.

— Ἐὰν δίδετε πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, εἶπε, δὲν θὰ ἔξυπνήσωμεν τοὺς ύπηρέτας σας. Θὰ κοιμηθῆτε ἡσύχως ἐν τῇ κλίνῃ σας, καὶ ἐγὼ θὰ περιμετώνα ἐπ' αὐτῆς τῆς πολυυθρόνας τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως μου. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι δὲν θὰ θελήσουν νὰ μὲ πιστεύσουν, ἐκνειπάντες διηγήθον τοιούτοτρόπως τὴν νύκτα πλησίον πλησίον μιᾶς ὀραίας γυναικικός· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐὰν σᾶς ὀρκισθῶ ἐπὶ τοῦ ἑσταυρωμένου αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρός μου τοῦ μεγάλου Ἐφρίου τῆς Λορραΐνης, ὅτι ἔκεινο τὸ δρποῖον μου συμβαίνει σήμερον θὰ μείνῃ μυστικὸν αἰώνιον, θὰ λάβητε ἐμπιστοσύνην πρὸς ἐμέ;

— Πρέπει, κύριε, νὰ ἔμπιστευθῶ εἰς τὴν τιμήν σας, ἐπειδὴ αὐτὴ εἴναι ἡ μόνη φρουρά μου.

— Ἀγαθὴ τύχη! Είμαι υπερήφανος διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην ταύτην, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω τὸ ποιός τις είμαι. Τώρα ὅτε συνήψχμεν ἀνακωχὴν, ἀς συνομιλήσωμεν ἡσυχώτερον, ἀφοῦ φοβήσθε μὴ σᾶς καταλάβῃ ὁ ὑπνος πλησίον ἐμοῦ. Ή νῦξ δὲν είναι λίαν μακρὰ, τὸ δὲ ημίσιυν αὐτῆς ἐπέρασεν ήδη. Διὰ νὰ διέλθητε τὸν καιρὸν, θὰ σᾶς διηγηθῶ τινάς τῶν περιπτετεῶν μου.

· Ό κ. δὲ Κύζ ἡτο λίαν ωραῖος ἵππότης, ἀπήλαυε δὲ μεγίστης ἀγάπης ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, ἔγνωριζεν ἐνδιαφερούσας ἴστορίας, καὶ κατώρθωσε νὰ διασκεδάσῃ τὴν κυρίαν, διεγείρων τὸ ἐνδιαφέρον αὐτῆς οὐτῶς, ὥστε μετὰ μίαν ὥραν ἐγέλων ὅμοιος ἐξ ὅλης καρδίας. Δύναται τις νὰ εἴπῃ πολλὰ πράγματα ἐν μιᾷ νυκτὶ, καὶ λυποῦμαι διότι δὲν γνωρίζω καθ' ὅλοκληραν τὴν ἀξιομνημόνευτον ταύτην συνδιάλεξιν. Γνωρίζω μόνον, ὅτι κατὰ τὰς δύο ώρας μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὁ ἵππότης ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἀγνωστοῦ, καὶ ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς ώρας ὁ ἵππότης κουρασθεὶς νὰ ἵσταται ὅρθιος, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης. Ἡ συνδιάλεξις ἔξησθένει· ἡ κυρία ἔκινετο ἔκτεινουσα τὰ μέλη της, καὶ ὁ κ. δὲ Κύζ ἐπλησίαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον, πάντοτε ἔνεκα ὑπερβολικῆς κοπώσεως. Τὸ φῶς ἐσθέσθη ἀφ' ἑαυτοῦ, ὁ δὲ ἵππότης εὐρέθη πλαγιασμένος εἰς τὸ πλευρὸν τῆς ώραίας.

— Ἰδού, τοῦ εἴπεν αὕτη μετὰ τόνου μουφῆς, ἐν νέον ἐπεισόδιον προστιθέμενον εἰς τὸν κατάλογον σας, καὶ τὸ ὅποιον θὰ διηγηθῆτε, ώς καὶ τὰ ἔχλα.

— Ποτέ, κυρία· δὲν ωρκίσθην τὴν φορὰν ταύτην; ἀποβάλετε λοιπὸν πάντα φάρον.

· Ἡ κυρία ἐσιώπησε, καὶ τοῦτο ἡτο ἡ καλλιτέρα συνθηκολόγησις τὴν ὅποιαν ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ ὁ ἵππότης.

Φυιόγρους λάχψις ἔξετείνετο ἀνεπαισθήτως ἐπὶ τῶν ὑέλων τοῦ θαλάμου, ὅτε ἡ ώραία ἀγνωστος πηδήσασα ἀπὸ τῆς κλίνης ἔξηλθε τοῦ θαλάμου, φροντίσασα νὰ κλειδώσῃ τοῦτον διὰ διπλῆς στροφῆς τῆς κλειδώσ. Καίτοι ἡ συνδιάλεξις ἔξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἡ δὲ κυρία κατεπραγμάθη ἔξι δλοκλήρου, δ κ. δὲ Κύζ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ ὄρκου του. Ἡθέλησε λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃ ἔκουσίων, καὶ ἐνεδύθη ταχέως. "Ηκουσεν ἔζω ἀνθρώπους ψιθυρίζοντας, καὶ ἀμαξάν ἦν ἔζεύγνυον. Ἡ ἀγνωστος ἐπεφάνη μετ' ὀλίγον· ἡτο ἀκόμη κεκαλυμμένη διὰ τοῦ προσωπείου.

— Θά σας ὀδηγήσωσιν ἐφ' ἀμάξης, ἵππότα, εἴπεν αὕτη. Θά ἐνθυμηθῆτε νὰ εἴπητε

εἰς τὸν κόμητα δὲ Κρεκὺ ὅτι ἐπέσατε ἐκ τοῦ ὑπου, ἀφοῦ ἐπλανήθητε ὅλην τὴν νύκτα. Ἡ μέθη σας θὰ καταστήσῃ τὸ πρᾶγμα πιθανόν. Βασίζομαι ἐπὶ τῆς τιμῆς σας καὶ τῶν ὅρκων σας. Πολλάκις εἴπον κατ' ἐμαυτὴν ὅτι, ἐὰν ἡ σύνδεσίς μου μετὰ τοῦ Κρεκὺ μὲ καθίστα γυναικα ἀκόλαστον, θὰ προετίμων νὰ ἀπαρνηθῶ τὸν κόσμον. "Ἐστε λοιπὸν βέβαιος ὅτι, ἐὰν κάμετε ἀπόπειραν νὰ μὲ ἰδεῖτε, θὰ ἀποσυρθῶ ἀμέσως εἰς ἐν μοναστήριον. Τγιαίνετε, ἵππότα, ἀπέλθετε ταχέως!

· Ἡ κυρία ἤνοιξε μετὰ σπουδῆς τὴν θύραν καὶ βλέπουσα ὅτι ὁ ἵππότης ὑπήκουεν εὔπειθῶς, ἐξ ἀδυναμίας ἢ φιλαρεσκείας προσέθεσεν:

— Δὲν σᾶς ἀπαγορεύω ἐν τοσούτῳ νὰ μὲ συλλογίζεσθε.

— Καθ' ὅλην τὴν ζωὴν μου δὲν ὑπῆρξα τόσον εὐτυχής! ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Κύζ, θλίβων αὐτὴν εἰς τοὺς βραχίονάς του. Καὶ εἰσθε σκληρά...

— Ἐμπρός, ἀπέλθετε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

— Τί! Δὲν θὰ σᾶς ἐπανίδω πλέον;

— Ποτέ, κύριε, ποτὲ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

— Ἐὰν μοῦ ἀπαγορεύετε νὰ σᾶς ἀναχθῆτε, θὰ μοῦ διαβιβάσετε τούλαχιστον εἴδησην τινα περὶ ὑμῶν;

— Ισως.

— Θὰ μοῦ δώσετε ὠσαύτως τὰ μέσα νὰ σᾶς γράψω;

— Ο κακὸς αὐτὸς ἀνθρωπος δὲν θὰ ἀπέλθῃ εἴπεν αὕτη, κατυπῶσα ὄργιλως τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.

— Τοῦτο συμβαίνει διότι αἰσθάνομαι ὅτι θὰ σᾶς ἀγαπήσω μέχρι παραφροσύνης.

— Ἐν τοιαύτη περιπτώσει θὰ ὑποφέρετε πολύ.

— Δόσατέ μου ἐν ἐνέχειρον, ἐν souvenir τὸ ὅποιον νὰ δύναμαι νὰ φέρω μαζή μου.

— Τίποτε, κύριε, κανὲν souvenir! Κανὲν ἐνέχειρον! Τηρεῖτε πολὺ κακῶς τὰς ὑποσχέσεις σας, διότι διστάζετε τόσην ὥραν νὰ μὲ ὑπακούσετε.

— Ε λοιπόν, ὑγιαίνετε. Ἀφίεμαι εἰς ὑμᾶς· ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

Τγιαίνετε. Δὲν δύναμαι νὰ ἀποθάλω τὴν ἐλπίδα νὰ σᾶς ἐπανεύρω.

— Μὴ σκέπτεσθε τοιοῦτον τι. Δὲν εἶνε πιθανόν.

— "Ἄς ἔκτελεσθῶσιν αἱ διαταχαὶ μου, εἴπε πάλιν ἡ κυρία, ἀπευθυνομένη πρὸς τοὺς ὑπηρέτας τῆς ἐπιτακτικῶς.

Καὶ δὲ πότης ἀναστενάζων ἐρρίφθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, ἥτις ἀπῆλθε μετὰ ταχύτητος κεραυνοῦ. Ἀνθρωπός τις ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν καθίσματος· ἥτο δὲ γηραιός ὑπηρέτης ὅστις εἶχεν ἀνοίξει τὰς κιγκλίδας.

(Συνέχεια.)

ΠΑΝΤΟΙΑ

•III τύχη.

Ο Κύπαλλος, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων ἀγαλματοποιῶν, παρέστησε τὴν τύχην ὡς παρθένον, ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσαν οὐράνιον σφαῖραν καὶ εἰς τὰς χεῖρας κέρας Ἀμαλθείας. Ο Γαληνὸς διηγείται, ὅτι εἶδε ταύτην παρισταμένην ἐπὶ τροχῷ μετὰ πηδάλιου καὶ δεδεμένους τεὺς ὄφθαλμούς. Η οὐράνιος σφαῖρα ἐδήλου τὴν δύναμιν της, καὶ τὸ κέρας τῆς Ἀμαλθείας τὸν πλοῦτον, τὸ πηδάλιον ἐδήλου τὴν κυβέρνησιν, καὶ οἱ δεδεμένοι ὄφθαλμοι, τὰς τυφλάς της συμπτώσεις ἢ τὴν κακήν της ἐκλογὴν μεταξὺ ἀξίων καὶ ἀναξίων, καὶ δὲ τροχός, τὸ ἔστατόν της ἐδείκνυε. "Οταν δέ τις ἀπεικόνιζε ταύτην μὲ πῦρ ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ ὑδωρ ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ἥθελε νὰ παραστήσῃ ταύτην ὡς εὑρέτριαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ. Τινὲς προσθέτοντες τὸ Ἀμάλθειον κέρας εἰς τὸν ἔρωτα εἴζητον νὰ ὑποδείξωσιν, ὅτι ἡ τιμὴ μᾶλλον ἐπὶ τῇ τύχῃ καὶ τῷ πλούτῳ τεθεμελίωται, ἢ ἐπὶ τῇ ἀρετῇ.

Τὰ ἀρχαῖα μυστήρια.

Μυστήρια εἶχον ιδρυθῆ ἐν Αἰγύπτῳ, ἐν

Θράκη, ἐν Περσίᾳ, ἐν Κρήτῃ, ἐν Κύπρῳ καὶ ἐν Ἀθήναις. Ιδρυταὶ δὲ τούτων ἦσαν δὲ Οστριες, δὲ Ορφεύς, δὲ Ζωροάστρις, δὲ Μίνως, δὲ Κύνιρος καὶ δὲ Ερεχθεύς.

Αἱ περὶ δημιουργίας ὑποθέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Ο μὲν εἰς μεταποιεῖ τὸν κόσμον εἰς αἰώνιον τι ὡρολόγιον, οὐτινος δρμως, ὅπως ἀφαιρέσῃ πᾶσαν ἔξωτερικὴν δύναμιν, πρέπει αἰώνιας αὐτὸς ἐαυτὸς νὰ τείνῃ εἰτα προσθέτει, ὅτι δὲ ἥλιος θὰ ἐλκύσῃ εἰς ἐαυτὸν πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς ὑδωρ, μέχρις οὐ αὔτη, ἐλλείψει τούτου, καταπυροποιηθῇ, καὶ ἔνεκα τῆς κουφότητός της πεταζῇ εἰς τὸν ἥλιον, διθεν λαβούσα αὖθις μέγαν ὠκεανὸν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς θέσιν, ἢ καταλάθῃ κενόν τι ἄλλο μέρος. Ή τῶν ὑδάτων συσσώρευσις κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόλους ὑπῆρξεν ἡ αἰτία, ὅτι οἱ ἀνθρώποι παρήγθησαν κατὰ πρῶτον ἐκ θαλασσίων ζώων! "Ετερος δέ τις, λέγει δὲ σοφὸς τῶν Σιβυλλῶν συγγραφεὺς, παρουσιάσθη μὲ λεπτότατα μόρια (κόνιν), ἐδῶκεν αὐτοῖς γεννητικὴν δύναμιν καὶ ἔθεωρησε ταῦτα ὡς ὡά, ἐξ ὧν μυριάδας κόσμων ἐποίησεν. "Εκ τοῦ συνδυασμοῦ πολλῶν δρμογενῶν μορίων παρήγησαν ὅρη, θάλασσας, ἀήρ καὶ ἀνθρώποι! Οι δορυφόροι τῶν πλανητῶν εἰσὶν νεογνὰ τῶν ιδίων. Καὶ τρίτος τις ἔκαμε τὴν γῆν ἀρχαίγονόν τι θηρίον, διπερ ἀπ' αἰώνος ὑφίσταται! "Αλλ' δὲ ἀνθρωπὸς κατ' ἀρχὰς ἥτο οὐλη τις νοοῦσα, εἰτα ζωύφιον, π. χ. μυῖα, εἰτα μῆς, σκύλος, ἵππος καὶ τελευταῖον ἀνθρωπὸς!!! δε κατὰ τὴν ἀνύποδιστικὴν πρόοδον ἐπανέρχεται διθεν ἐξηλθεν. "Αλλος τις πάλιν διεσχυρίσθη, ὅτι κατ' ἀρχὰς μόνον ἀτελεῖς, χωλαὶ καὶ ἀναισθητοι μορφαὶ ὑπῆρχον ἐν τῷ κόσμῳ δὲ δὲ Ἀδάμ καὶ οἱ ἀπόγονοι του μετὰ τίγρεων καὶ λύκων συνεζεύχθησαν, ἐξ ὧν ἐπήγασσαν οἱ διάφοροι τῆς οἰκουμένης λαοὶ καὶ φυλαί.

